

Religiozan čovjek je postao vjernikom

Život kojim sam živio prije obraćenja prikladno bi se mogao opisati sljedećim riječima: „bacan amo-tamo i nošen naokolo svakim vjetrom nauka, lukavštinom ljudi i prepredenošću“ (Poslanica Efežanima 4,14). No od 1981. godine, otkad sam našao put, istinu i život – Sina živoga Boga, Isusa Krista – moj život je prožet dotad nepoznatom radošću i dubokim mirom.

Petnaest godina prije toga, devetoga srpnja 1966. godine, u biskupiji Policastro (pokrajina Salerno, Italija) bio sam zaređen za svećenika. Nakon trinaest godina u svećeničkom seminaru taj sam put smatrao svojim pozivom i moja jedina pobuda bila je ljubiti Boga te putem Isusa služiti Njemu i bližnjima.

No nakon deset godina u svećeničkoj službi bio sam primoran s nelagodom zaključitida više ne služim Isusu, nego jednoj religiji, kao i to da me ta religija sa svojim obredima, običajima, ceremonijama i zakonima nije oslobodila, nego učinila robom i ponizila.

Danas znam da je Gospodin Isus već tada počeo raditi na meni. Putem čitanja Biblije doveo me do toga da preispitam svoju religioznost i počnem dopuštati da u meni djeluje svijetlo Njegove istine. (U pogledu toga pročitaj Ivanovo evanđelje 8,32; 17,17 i 18,37.)

Kao i mnogi mladi ljudi u sedamdesetim godinama prošloga stoljeća i ja sam bio buntovan i tragao za onim pravim. Zbog toga sam se povlačio od pojedinaca ili cijelih institucija koje bih doživljavao preuzetnima i neiskrenima. Kruto izvršavanje dužnosti u službi koju sam obavljao kao svećenik postajalo mi je sve odbojnije. Slavljenje mise postalo mi je puki rutinski posao, a sakramenti i posвете obavljali su se kao kakvi magijski, poganski rituali. No ljudi su u to vjerovali i u tim postupcima, za koje ne postoji biblijski temelj, tražili spas duše.

S krajnjom odbojnošću sam zaključio da sam time bio prisiljen ulijevati „novo vino u stare mješine“ i „zakrpu od nove tkanine“

stavljati „na staru halju“ (Matejevo evanđelje 9,16). Strogo pridržavanje forme bilo je važnije negoli dobrobit ljudi. Bio sam primoran širiti vjerske nauke koji nisu bili ništa drugo doli ljudske zapovijedi.

Bilo mi je jasno koliko je sve to isprazno pa sam se mučio pod teretom proturječja između onoga što sam čitao u Božjoj Riječi i onoga što sam trebao propovijedati ljudima. Evanđelje sam trebao prilagoditi ljudima koji su samo imenom bili kršćani, dok su u stvarnosti bili ogrezli u praznovjerju i u prastarim običajima.

Božja Riječ bila je „okovana“ (2. Timoteju), „iskrivljena“ i „izvrnuta“ (2. Korinćanima 2,17 i 4,2) te je zbog važnosti crkvenog učiteljstva i ljudskih predaja bila u potpunosti potisnuta u pozadinu.

Razočarano sam utvrdio da Katolička crkva, jednako kao i druge velike svjetske religije, misli samo na vlastiti probitak te sam na poslijetku zaključio da je prava kršćanska vjera povijesna pojava koja je postojala u prva tri stoljeća nakon Krista i da se potom razvio katolicizam kao odstupanje od nje. Ali kako da utvrdim što je ono izvorno, prvobitno? Kako da pronađem pravoga Isusa Krista, pravo Evanđelje i prave kršćane?

Moja nutarnja rastrojenost postala je još veća kada sam u žustrim raspravama sa svojim pretpostavljenima utvrdio da je njima stalo jedino do toga da se održe strukture moći Rimokatoličke crkve i da je to jedini razlog zašto ljudima uskraćuju „Riječ istine“.

Suočeni s tim potpuno „protu-biblijskim“ stavom odlučio sam napustiti svećeničku službu. Crkvene vlasti su me zbog mojih kritičkih stavova već bile marginalizirale i putem različitih mjeram osudile na šutnju. Iz Salerna sam bio premješten u Rim, a zatim u Basilicatu pa ponovno u Campaniu.

Zbog odluke da napustim svećeničku službu svi su se okrenuli protiv mene. Svi su me smatrali Judom i kao takvog me i ostavili na cjedilu. Povukao sam se na sjever Italije i pokušao živjeti novim životom. No nedostajalo mi je nešto što bi nadomjestilo prijašnji svjetonazor pa sam potpuno izgubio vjeru te postao agnostik, čime je počelo pet dugih godina udaljavanja od Boga. Kako ne bih potpuno propao, čvrsto sam se držao svojeg posla nastavnika filozofi-

je, svojih društvenih aktivnosti, novih prijatelja i ljubavnih veza. U svojem traganju postupno sam zapao u astrologiju i gatanje iz karata te otvorio svoj um istočnjačkim vjerovanjima, kao što je vjerovanje u hinduskoga boga Krišnu; živio sam u bludu i tjelesnim požudama, iz čega su uslijedili i daljnji grijesi, kojih se sada gnušam. Na poslijetku sam prezirao samoga sebe. Jednom sam čak pomišljao i na to da si oduzmem život.

Ali *Bog je ljubav* (1. Ivanova poslanica 4,8) i on je bdio nadom. U svojoj ogorčenosti i sve većoj usamljenosti ponekad sam znao uzeti Bibliju i pomoliti se: „Bože, ako postojiš, dopusti mi da te nađem.“ I Gospodin Bog me nije potpuno napustio, nego je poslušao glas moje molitve (Psalam 66,19).

Jednoga jutra pogled mi je privukao list papira što je ležao na nogostupu. Podigao sam ga i pročitao: „Vesela vijest za tebe.“ Čitao sam nastavak teksta i on je odmah djelovao na mene. Na poleđini je bila adresa neke evandeoske zajednice u mjestu Gallarate (pokrajina Varese), koju sam potom posjetio, ali prisutnima nisam rekao tko sam. Ubrzo sam primijetio da je u toj zajednici prisutan živi Bog. On je dotaknuo moje srce time što me „ukorio zbog grijeha“ (pročitaj Ivanovo evanđelje 16,8) te me korak po korak doveo do toga da promijenim mišljenje, obratim se i okrenem Bogu.

Tek sam sada upoznao Isusa, ali ne kao onog hladnog, apstraktnog Isusa kakvoga su prikazivali teolozi i povjesničari, ne onog iskrivljenog Isusa kojega katolička religija štuje kao kakvog idola, nego Gospodina Isusa Krista u kojega se čovjek može pouzdati, Isusa Svetoga pisma, apostolâ i prvih kršćana, Uskrsloga; Isusa koji mi je navijestio ljubav, oslobođenje od smrtne osude, oproštenje grijehâ, smilovanje na temelju krvi koju je za mene prolio na križu; Isusa Krista koji mi je omogućio pomirenje s Bogom, Njegovim Ocem; Isusa koji je prisutan kada se vjernici okupe oko Njega (Matejevo evanđelje 18,20) i koji im je darovao Svetoga Duha i vječan život.

Ušao sam u vodu krštenja i time se pokorio onome što je zapovjedio Isus kada je utvrdio pravi poredak, pri čemu najprije dolazi vjera pa potom krštenje: *Onaj tko povjeruje i krsti se, bit će spašen*

(Markovo evanđelje 16,16). Primio sam Isusa kao svojeg osobnog Gospodina i Spasitelja. Postao sam *novo stvorenje: ono staro je prošlo, gle, sve je novo nastalo* (2. Korinćanima 5,17). Tako mi je Isus otvorio vrata spasenja i uz to dao istinu, izbavljenje i istinski život.

Dragi čitatelju, draga čitateljice, tko god ti bio ili bila, trebaš znati da Bog putem Gospodina Isusa Krista ima dobre namjere prema tebi (pročitaj Ivanovo evanđelje 3,16), kao i to da je Isusa Krista Bog poslao da te oslobodi od tvojih grijeha. On je izlaz iz besmislenog života i iz vezanosti uz laži koje promiču ljudi i njihovih religijskih ustanova. On će tvoje misli usmjeriti na sebe, na Istinu.

Istina koja te može osloboditi nije nekakva religija niti pak filozofija, nego ima samo jedno ime: Isus Krist. On je jedinstvena, posljednja, nepromjenjiva, neporeciva i sve-odlučujuća Riječ tebi; posrednička Riječ između Boga i tebe. Stoga kreni i ti u potragu za Njim i On će dopustiti da ga pronađeš.

***

Pino Scalabrino (rođen 1941. godine u mjestu Chioggia kod Venecije) živi u mjestu Gallirate na sjeveru Italije. Tamošnjim kršćanima predaje grčki i hebrejski jezik i poučava ih tome kako pravilno čitati i tumačiti Bibliju (egzegezu i hermeneutiku). Predavao je i na jednoj evanđeoskoj srednjoj školi.

U kolovozu 2018. godine stupili smo u vezu s njim putem adrese pinoscalabrino@virgilio.it.